

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 11 kwietnia 2025 r.

Poz. 2625

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NPII.4131.1.233.2025 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 3 kwietnia 2025 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 81/X/25 Rady Gminy Świerklany z dnia 27 lutego 2025 r. w sprawie nadania Statutu Żłobkowi w Jankowicach „Leśne Skrzaty”, w części określonej w:

- 1) § 1 ust. 4 załącznika do uchwały, jako sprzecznej z art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2024 r. poz. 338 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, w związku z art. 54 ust. 1 ustawy;
- 2) § 1 ust. 7 załącznika do uchwały, jako sprzecznej z art. 11 ust. 2 ustawy w związku z art. 7, art. 87 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78 poz. 483 z późn. zm.), zwanej dalej „Konstytucją RP”;
- 3) § 7 ust. 5 załącznika do uchwały, jako sprzecznej z art. 2 ust. 3 ustawy;
- 4) § 10 załącznika do uchwały, jako sprzecznej z art. 2 i art. 32 Konstytucji RP;
- 5) § 15 ust. 1 załącznika do uchwały, jako sprzecznej z art. 11 ust. 2 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy, art. 30 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym i art. 7 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1135), zwanej dalej „ustawą o pracownikach samorządowych”;
- 6) § 15 ust. 2 załącznika do uchwały, jako sprzecznej z art. 11 ust. 2 ustawy w zw. z art. 47 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym;
- 7) § 15 ust. 3 załącznika do uchwały, jako sprzecznej z art. 11 ust. 2 ustawy w związku z art. 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2025 r. poz. 277 z późn. zm.), zwanej dalej „Kodeksem pracy” oraz art. 8 ust. 2 i art. 13 ust. 1 ustawy.

Uzasadnienie

Na sesji, która odbyła się 27 lutego 2025 r. Rada Gminy Świerklany, zwana dalej „Radą”, podjęła uchwałę Nr 81/X/25 w sprawie nadania Statutu Żłobkowi w Jankowicach „Leśne Skrzaty”, zwaną dalej „uchwałą”.

Zgodnie z § 1 uchwały Statut Żłobka w Jankowicach „Leśne Skrzaty” stanowi załącznik do przedmiotowego aktu.

Uchwała została doręczona organowi nadzoru 4 marca 2025 r.

W toku badania legalności uchwały organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z istotnymi naruszeniami prawa uzasadniającymi stwierdzenie jej nieważności w części.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy *Opieka w żłobku jest sprawowana nad dziećmi w wieku od ukończenia 20 tygodnia życia*. Natomiast w myśl art. 2 ust. 3 ustawy *Opieka nad dzieckiem może być sprawowana do ukończenia roku szkolnego, w którym dziecko ukończy 3 rok życia lub przypadku gdy niemożliwe lub utrudnione jest objęcie dziecka wychowaniem przedszkolnym – 4 rok życia*.

Jak wynika z zacytowanych powyżej przepisów, ustawodawca wprost określił granice wiekowe dzieci mogących korzystać z opieki organizowanej w formie żłobków, a co za tym idzie, nie jest dopuszczalnym dokonywanie ich zmian w aktach niższej rangi.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że choć w § 4 załącznika do uchwały Rada prawidłowo odniosła się do wspomnianego wyżej zakresu wiekowego, to jednak w § 7 ust. 5 załącznika do uchwały Rada dopuściła się jego modyfikacji. W postanowieniu tym Rada ograniczyła się bowiem wyłącznie do stwierdzenia, że *Do Żłobka przyjmowane są dzieci w wieku od 20 tygodnia życia do ukończenia 3 roku życia*.

Biorąc pod uwagę powyższe nie pozostawia wątpliwości, że Rada przyjmując powołaną regulację wykluczyła możliwość objęcia opieką organizowaną w formie żłobka dzieci, o których mowa art. 2 ust. 3 *in fine* ustawy, co musi być oceniane jako nieuprawniona modyfikacja ustawy, a zatem także istotne naruszenie prawa.

W dalszej kolejności organ nadzoru uwagę pragnie zwrócić uwagę na treść § 10 załącznika do uchwały, w którym Rada zastrzegła, że *Żłobek może odmówić przyjęcia dziecka w przypadku stwierdzania objawów wskazujących na stan chorobowy dziecka*.

Nie ulega wątpliwości, że kwestionowana uchwała stanowi akt prawa miejscowego, a co za tym idzie, winna spełniać wszelkie wymogi stawiane aktom powszechnie obowiązującego prawa. Jednym z takowych warunków staje się wywodzony z art. 2 Konstytucji RP nakaz określoności prawa. Jak podkreśla się w doktrynie *Jedną z podstawowych zasad konstruowania i redagowania aktów normatywnych jest zasada określoności przepisów prawa, nakazująca, aby przepisy prawne były sformułowane jasno, precyzyjnie i poprawnie od strony gramatycznej i logicznej*. Kryteriami określoności przepisów prawa są: precyzyjność regulacji prawnej, jasność przepisów w stopniu gwarantującym ich komunikatywność wobec adresatów, uwzględniająca zasady języka powszechnego, oraz poprawność określonej regulacji, oznaczająca jej zgodność z wymogami prawidłowej legislacji (M. Kaczocha, *1.3. Zasada określoności przepisów jako podstawowa zasada redagowania aktów podstawowych* [w:] *Redagowanie aktów podstawowych. Zagadnienia praktyczne*, Warszawa 2020, zob. także wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 14 grudnia 2011 r., sygn. Akt SK 42/09, publ. OTK-A 2011, nr 10, poz. 118).

W opinii organu nadzoru zacytowany wyżej przepis załącznika do uchwały nie spełnia opisanych standardów.

Analizując treść powołanego przepisu nie jest jasnym do jakiego przypadku miałby znaleźć on zastosowanie. Po pierwsze, możliwym jest uznanie, że powołana regulacja dotyczyłaby incydentalnej odmowy przyjęcia dziecka uczęszczającego do żłobka (tj. zapisanego do żłobka w wyniku postępowania rekrutacyjnego). Z sytuacją taką mielibyśmy do czynienia w przypadku, gdy dziecko w danym dniu wykazywałoby objawy pewnej choroby, a odmowa objęcia go opieką w żłobku zapewne spowodowana byłaby chęcią zapobieżenia rozprzestrzeniania się takowej choroby.

Biorąc pod uwagę wykładnię systemową, możliwym jest jednak przyjęcie także odmiennego rozumowania. W tym miejscu zauważyć wypada, że kwestionowana regulacja zamieszczona została w rozdziale określającym warunki rekrutacji i zapisu dzieci do żłobka. Jeśli zatem uznać, że § 10 załącznika do uchwały również odnosi się do procedury rekrutacyjnej, z możliwości objęcia opieką organizowaną w formie żłobka Rada wykluczyłaby stale wszystkie dzieci, względem których istniałyby podejrzenia występowania jakiegokolwiek stanu chorobowego. Nie ulega wątpliwości, że zastrzeżenie takowego warunku nie znajduje uzasadnienia prawnego i stoi w sprzeczności z podstawowymi prawami człowieka i obywatela.

Zgodnie z art. 32 Konstytucji RP:

1. *Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.*

2. *Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny.*

Jak podkreśla się w doktrynie *Konstytucyjnie dopuszczalna jest sytuacja, w której zróżnicowanie nastąpi w obrębie grupy osób znajdujących się w takiej samej sytuacji. Jest to możliwe ze względu na konieczność realizacji zasad konstytucyjnych, o ile ograniczenie zasady równości dokonywane jest z zachowaniem zasady proporcjonalności. Ograniczenie dokonane jest za pomocą środka przydatnego do realizacji zasady konstytucyjnej usprawiedliwiającej to ograniczenie, środek ten jest konieczny, czyli nie ingeruje nadmiernie w równość, oraz zachowana jest proporcjonalność sensu stricto (TK-K 35/99, K 10/04). Odstąpienie od zasady równości może pogarszać lub poprawiać sytuację określonych podmiotów.*

Kryterium musi mieć charakter relewantny, czyli pozostawać w bezpośrednim związku z celem i zasadniczą treścią przepisów, w których zawarta jest kontrolowana norma, oraz służyć realizacji tego celu i treści. Wprowadzone zróżnicowanie musi mieć zatem charakter racjonalnie uzasadniony, a kryterium zróżnicowania pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku nierównego traktowania podmiotów podobnych. Musi ponadto pozostawać w związku z zasadami, wartościami i normami konstytucyjnymi uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Wszelkie odstępstwa od nakazu równego traktowania podmiotów podobnych muszą zawsze znajdować podstawę w odpowiednio przekonujących argumentach (SN-II PSKP 3/21). Prawodawca może różnicować podmioty charakteryzujące się wspólną cechą istotną, o ile sformułuje kryterium, na podstawie którego dochodzi do zróżnicowania. Kryterium musi pozostawać w bezpośrednim związku z celem i zasadniczą treścią normy oraz pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają ograniczone w wyniku nierównego traktowania (SN-II PK 6/19). [...] formuła, nakazująca takie samo traktowanie osób znajdujących się w takiej samej sytuacji oraz odmienne traktowanie osób znajdujących się w sytuacji odmiennej, adresowana jest przede wszystkim do prawodawcy. To on, tworząc normy generalno-abstrakcyjne, powinien brać pod uwagę konieczność stanowienia norm o takiej samej lub różnej treści w zależności od wskazanych powyżej sytuacji (TK-SK 32/03). Równe traktowanie osób wymaga, by organy stosujące prawo dokonywały konkretyzacji norm generalno-abstrakcyjnych w normy konkretno-indywidualne bez nieuzasadnionego różnicowania. Innymi słowy, by nie traktowały odmiennie osób ze względu na takie ich cechy, które nie są prawnie relewantne. Nakaz takiego samego traktowania osób znajdujących się w takiej samej sytuacji oraz odmiennego traktowania osób znajdujących się w sytuacji odmiennej, adresowany jest przede wszystkim do prawodawcy, który tworząc normy generalno-abstrakcyjne, powinien brać pod uwagę konieczność stanowienia norm o takiej samej lub różnej treści w zależności od wskazanych powyżej sytuacji. Równe traktowanie osób wymaga natomiast, by organy stosujące prawo dokonywały konkretyzacji norm generalno-abstrakcyjnych w normy konkretno-indywidualne bez nieuzasadnionego różnicowania. Innymi słowy, by nie traktowały odmiennie osób ze względu na takie ich cechy, które nie są prawnie relewantne (P. Tuleja [w:] P. Czarny, M. Florczak-Wątor, B. Naleziński, P. Radzewicz, P. Tuleja, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, wyd. II, Warszawa 2023, art. 32).

Organ nadzoru nie dopatrył się jakichkolwiek podstaw, które uzasadniałyby przyjęcie przez Radę tak dalece idącego ograniczenia.

Z opisanych powyżej powodów § 10 załącznika do uchwały musi być zatem oceniony jako istotnie naruszający art. 2 oraz art. 32 Konstytucji RP, a przez co wyeliminowany z obrotu prawnego.

W dalszej części organ nadzoru pragnie zwrócić uwagę również na pozostałe istotne naruszenia prawa występujące w ramach załącznika do uchwały.

W pierwszej kolejności nadmienić wypada, że w myśl określonej w art. 7 Konstytucji RP zasady praworządności każdy organ władzy publicznej, a w tym Rada, zobowiązany jest do działania na podstawie i w granicach prawa. W konsekwencji rada gminy formułując postanowienia uchwały, musi ściśle przestrzegać przyznanego jej upoważnienia ustawowego, wystrzegając się wykraczania poza jego granice. Niezastosowanie się do powyższych wymogów skutkuje zaś wystąpieniem istotnego naruszenia prawa.

Jeżeli chodzi o podstawę prawną umożliwiającą podjęcie uchwały w sprawie statutu żłobka została ona zawarta w art. 11 ust. 2 ustawy, zgodnie z którym *Podmiot, który utworzył żłobek lub klub dziecięcy, ustala statut żłobka lub klubu dziecięcego, określając w szczególności:*

1) nazwę i miejsce jego prowadzenia;

2) cele i zadania oraz sposób ich realizacji, z uwzględnieniem wspomagania indywidualnego rozwoju dziecka oraz wspomagania rodziny w wychowaniu dziecka, a w przypadku dzieci niepełnosprawnych – ze szczególnym uwzględnieniem rodzaju niepełnosprawności;

3) warunki przyjmowania dzieci, z uwzględnieniem preferencji dla dzieci niepełnosprawnych oraz z możliwością uwzględnienia preferencji dla dzieci z rodzin wielodzietnych;

3a) warunki przyjmowania dzieci w przypadku, o którym mowa w art. 18b;

4) zasady ustalania opłat za pobyt i wyżywienie w przypadku nieobecności dziecka w żłobku lub klubie dziecięcym;

5) zasady udziału rodziców w zajęciach prowadzonych w żłobku lub klubie dziecięcym.

Z brzmienia zacytowanej regulacji wynika, że statut obligatoryjnie winien zawierać wszystkie wymienione wyżej kwestie. Jednocześnie koniecznym jest powstrzymanie Rady od przyjmowania regulacji wykraczających poza kompetencję ustawową, a tym bardziej powielających lub modyfikujących przepisy aktów wyższego rzędu.

Poza powyższym, raz jeszcze podkreślić wypada, że kwestionowana uchwała stanowi akt prawa miejscowego, którego regulacje winny także spełniać wymagane prawem standardy legislacyjne.

Stosownie do § 118 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), zwanego dalej „ZTP”, w rozporządzeniu nie powtarza się przepisów ustawy upoważniającej oraz przepisów innych aktów normatywnych. W myśl § 135 ZTP w uchwale i zarządzeniu zamieszcza się przepisy prawne regulujące wyłącznie sprawy z zakresu przekazanego w przepisie, o którym mowa w § 134 pkt 1, oraz sprawy należące do zadań lub kompetencji podmiotu, o których mowa w § 134 pkt 2. Zgodnie zaś z § 143 ZTP wskazane przepisy stosuje się również przy stanowieniu aktów prawa miejscowego.

W orzecznictwie ugruntowany został pogląd, zgodnie z którym powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy stanowione przez organy uchwałodawcze jest niezgodne z zasadami legislacji. Uchwała rady gminy nie może regulować jeszcze raz tego, co jest już zawarte w obowiązującej ustawie. Taka uchwała, jako istotnie naruszająca prawo, jest nieważna. Tego rodzaju powtórzenie jest normatywnie zbędne, gdyż powtarzany przepis już obowiązuje. Jest to również dezinformujące – trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy, a więc do naruszenia wymagania adekwatności. Uchwała nie powinna zatem powtarzać przepisów ustawowych, jak też nie może zawierać postanowień sprzecznych z ustawą (wyroki NSA: z 1 października 2008 r., II OSK 955/08; z 30 września 2009 r., II OSK 1077/09; z 10 listopada 2009 r., II OSK 1256/09; z 7 kwietnia 2010 r., II OSK 170/10).

Innymi słowy – stanowione przez organy jednostek samorządu terytorialnego akty prawa miejscowego powinny regulować kwestie wynikające z delegacji ustawowej w taki sposób, by przyjęte w oparciu o nią normy uzupełniały przepisy powszechnie obowiązujące. Ustawodawca, formułując określoną delegację do wydania aktu wykonawczego, przekazuje upoważnienie do uregulowania wyłącznie kwestii nie objętych dotąd żadną normą o charakterze powszechnie obowiązującym, w celu ukształtowania stanu prawnego uwzględniającego m.in. specyfikę, możliwości i potrzeby środowiska, do którego właściwy akt jest skierowany. Z istoty aktu prawa miejscowego wynika niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na powtarzaniu bądź modyfikacji wiążących go norm o charakterze powszechnie obowiązującym (zob. wyrok WSA we Wrocławiu z 7 lipca 2022 r., III SA/Wr 476/21).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że Rada przyjmując poszczególne regulacje załącznika do uchwały nie respektowała opisanych powyżej zasad prawidłowej legislacji, jednocześnie wykraczając poza posiadaną kompetencję.

W § 1 ust. 4 załącznika do uchwały Rada zastrzegła, że *Nadzór nad działalnością sprawuje Wójt Gminy Świerklany*.

Zgodnie z treścią art. 54 ust. 1 ustawy nadzór nad żłobkiem, klubem dziecięcym oraz dziennym opiekunem w zakresie warunków i jakości świadczonej opieki sprawuje wójt, burmistrz lub prezydent miasta właściwy ze względu na miejsce prowadzenia żłobka lub klubu dziecięcego albo miejsce sprawowania opieki przez dziennego opiekuna. Wyżej wymieniona ustawa określa zatem, który podmiot sprawuje nadzór i w jakim zakresie. Uprawnienia wójta w zakresie sprawowania nadzoru nad żłobkami oraz klubami dziecięcymi wynikają wprost z przepisów rangi ustawowej. Stąd też w ocenie organu nadzoru postanowienia § 1 ust. 4

załącznika do uchwały nie znajdują umocowania w prawie oraz wykraczają poza kompetencję przyznaną radzie gminy przepisem art. 11 ust. 2 ustawy.

Z podobną sytuacją, tj. powtarzaniem regulacji ustawowych w załączniku do uchwały, mamy do czynienia także w § 15 ust. 1-3 załącznika do uchwały. W przepisach tych Rada wskazała, że:

1. *Żłobkiem kieruje Dyrektor, którego zatrudnia i zwalnia Wójt Gminy Świerklany, a także wykonuje w stosunku do niego uprawnienia zwierzchnika służbowego.*

2. *Dyrektor działa jednoosobowo na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez Wójta Gminy Świerklany.*

3. *Dyrektor jest kierownikiem zakładu pracy w rozumieniu Kodeksu pracy.*

W tym miejscu zauważyć należy, że to, kto kieruje pracami żłobka reguluje wprost art. 13 ust. 1 ustawy. Kwestie dotyczące zatrudniania i zwalniania kierowników gminnych jednostek organizacyjnych oraz wykonywania względem nich czynności z zakresu prawa pracy określają kolejno to art. 30 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym i art. 7 pkt 1 ustawy o pracownikach samorządowych. Fakt działania dyrektora na podstawie pełnomocnictwa udzielonego mu przez wójta wynika z art. 47 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Natomiast to, iż żłobek należy traktować jako zakład pracy, zaś dyrektora jako kierownika takowej jednostki organizacyjnej wynika z art. 3 Kodeksu pracy oraz art. 8 ust. 2 i art. 13 ust. 1 ustawy.

Końcowo organ nadzoru pragnie zwrócić uwagę także na treść § 1 ust. 7 załącznika do uchwały, w którym Rada stwierdziła, że:

Żłobek działa na podstawie:

a) *ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece na dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. 2024 r., poz. 338 ze zm.);*

b) *ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z Dz. U. z 2024 r. poz. 1465, 1572., z późn. zm.);*

c) *ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1530 z późn. zm.).*

W ocenie organu nadzoru sporządzenie przedstawionego wykazu w załączniku do uchwały stanowi naruszenie prawa. Stworzenie zamkniętej listy skutkuje pominięciem innych aktów prawnych, które mają lub mogą mieć w przyszłości zastosowanie przy funkcjonowaniu żłobka. Tym samym sporządzenie wykazu wyczerpującego, a przy tym niepełnego stanowi istotne naruszenie prawa, ponieważ taka treść załącznika do uchwały prowadzi do sprzeczności w systemie prawa w ramach dyrektywy wykładni systemowej. Skutkuje to bowiem tym, że § 1 ust. 7 załącznika do uchwały zawęził stosowanie aktów prawnych do tej jednostki tylko do objętego tym przepisem katalogu, mimo że sam przepis załącznika do uchwały będącej aktem prawa miejscowego nie może derogować lub ograniczyć stosowania norm ustawowych jako norm powszechnie obowiązujących.

Ponadto przepis ten narusza hierarchię aktów prawnych. Zgodnie z art. 87 Konstytucji RP źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia (ust. 1). Źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są na obszarze działania organów, które je ustanowiły, akty prawa miejscowego (ust. 2). Powyższa norma konstytucyjna ujmuje prawo jako przykład systemu, uporządkowanego i niesprzecznego zbioru norm, zredagowanych w postaci przepisów prawnych, obowiązujących w danym miejscu i czasie. Jedną z cech charakterystycznych dla prawa stanowionego wyłaniającą się z powyższego przepisu jest hierarchia aktów prawnych, czyli hierarchiczne uporządkowanie aktów prawnych zależne od organu państwa, który był ich twórcą. Podstawową zasadą obowiązującą przy rozpatrywaniu hierarchii aktów prawnych jest fakt, iż każdy akt niższego rzędu musi być zgodny z aktem rzędu wyższego. Akt niższego rzędu nie może też rozstrzygać o obowiązaniu i stosowaniu aktu wyższego rzędu, albowiem ten obowiązuje i jest stosowany z mocy prawa – z racji funkcjonowania w systemie prawnym.

W kontekście powyższego należy stwierdzić, że Rada Gminy nie jest uprawniona do przesądzania w drodze przedmiotowej uchwały o stosowaniu przepisów prawa znajdujących się w aktach wyższego rzędu, którymi są ustawy (por. analogicznie – wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 lipca 2019 r., sygn. akt II OSK 1782/18, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Stwierdzić należy, że rada gminy obowiązana jest przestrzegać zakresu upoważnienia ustawowego udzielonego jej przez ustawę. Wobec zaś faktu, że ustawa nie przewiduje dla Rady Gminy uprawnienia do rozstrzygania o obowiązaniu

aktów ustawowych, należy uznać, że Rada normując ww. materię w statucie istotnie naruszyła prawo, to jest art. 11 ust. 2 ustawy w związku z art. 7, art. 87 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP.

Opisane powyżej uchybienia należy zaliczyć do kategorii istotnych naruszeń prawa. Za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa w uchwale to takie naruszenie, które powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, sprzeczność ta jest oczywista i bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją, co nastąpiło w niniejszej sprawie (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 859/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Gd 693/18; publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Mając powyższe na uwadze, stwierdzenie nieważności uchwały Nr 81/X/25 Rady Gminy Świerklany z dnia 27 lutego 2025 w sprawie nadania Statutu Żłobkowi w Jankowicach „Leśne Skrzaty” – w części określonej na wstępie, należy uznać za uzasadnione i konieczne.

Pouczenie:

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Zastępca Dyrektora Wydziału Nadzoru Prawnego

Iwona Andruszkiewicz